

ven ἀφθόνως, οὐχὶ διδοῖ ἐδίψα, ἀλλ' ἵνα μὴ διψῆσῃ» ὡς καὶ ὁ Ἄμασις ὁ Αἰγύπτιος βασιλεὺς, ἀναφερόμενος ὡς πολυπότης ὑπὸ τοῦ ἱστορικοῦ Ἡροδότου.

Ὁ διάσημος ἱθριδάτης ὁ κρατερώς πρὸς τοὺς Ῥωμαίους πολεμήσας ἦτο εἰς ἄκρον φιλοπότης. Καὶ οὗτος ἔθηκεν ἄλλα πολυποσίας καὶ πολυφαγίας καὶ κατελλθὼν ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἀγῶνα ἐνίκησεν ἀμφότερα τὰ ἄλλα, διόπερ ἐπεκλήθη καὶ Διόνυσος.

Ἐπὶ πολυποσία διάσημοι ἔτι ἦσαν καὶ οἱ Θράκες, παρ' οἷς πρώτους ἐν Εὐρώπῃ ἐκαλλιεργήθη ἡ ἄμπελος ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰσαχθεῖσα. Οἱ Βυζαντινοὶ μάλιστα ἱστοροῦνται ὡς τοσοῦτον φιλοπόται καὶ οἰνόφυλγες, ὥστε ἔφθασαν νὰ κατοικῶσι διαρκῶς ἐν τοῖς καπηλείοις. Περὶ τούτων δ' ἱστορεῖται καὶ τὸ ἐξῆς ὄντως ἀστεῖον καὶ περιεργον ἀνέκδοτον. Πολιορκούμενοι ποτὲ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν καὶ μὴ προσκαρτεροῦντες ἐν τοῖς τείχεσι τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐγκαταλείποντες τὰς θέσεις τῶν καὶ προστρέχοντες εἰς τὰ καπηλεῖα ἠνάγκασαν τὸν στρατηγὸν αὐτὸν Δεωνίδα νὰ διατάξῃ, ὅπως τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν σκηνοπηγήσῃσι, δι' οὗ μέσου μόνον ἐπετεύχθη ἡ μὴ λειποταξία τῶν πολεμιστῶν!

Ἄλλ' αἱ γυναῖκες ἰδίως ἐν τῇ ἀρχαιότητι κατηγοροῦντο ἐπὶ φιλοποσία καὶ οἱ πλείστοι τῶν κωμικῶν τῆς τότε ἐποχῆς, ἄνδρες λίαν ἀγροῖκοι, ὥστε νὰ γνωρίζωσι τὴν πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον ὀφειλομένην λεπτότητα καὶ ἀβροφροσύνην, πολλάκις τὰς γυναῖκας διεκωμώδησαν ἐπὶ πολυποσία, οἰκτρὰ ἀγγεῖα ταύτας καλέσαντες. Εἰς τις μάλιστα, οὗ τὸ ὄνομα παραδίδομεν εἰς τὴν ἀπέχθειαν τοῦ ὠραίου φύλου, ὁ Ἀλεξίς εἶπεν ὅτι *γυνὴ ἐκ πάντων τῶν πραγμάτων ἔχει ἀρκετὰ, ὅταν ἔχη ἀρκετὸν οἶνον*. Ἄλλος δὲ τις ὁ Ξεναρχος εἶπεν:

«Ὁρκον δ' ἐγὼ γυναῖκος εἰς οἶνον γράφω». Τρίτος τέλος ὁ Ἀξιόνικος ἀποφθεγματικῶς ἔγραψε «πιστεύσατε τὴν γυναῖκα τὴν ἀρνούμενην ὅτι πίνει ὕδωρ». Πλείστα δὲ καὶ ἄλλα σκωπτικὰ ἐπιγράμματα καὶ ἀποφθέγματα ἀπηυθύνθησαν πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον ἀνηλεῶς ὑπὸ τῶν διαφόρων κωμικῶν.

Ἐν τούτοις ἂς ἐπιτρέψωσιν ἡμῖν αἱ εὐγενεῖς καὶ σώφρονες σήμερον ἀπόγονοι ἐκεῖνων ἀναγνώστρια νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι φαίνεται, πῶς οἱ κωμικοὶ οὗτοι δὲν εἶχον καὶ πολὺ ἄδικον, διότι οὐ μόνον ἀναφέρεται, ὅτι ἔπινον οἶνον ἀφθονον αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ περισσότερον πάντων ἀνῆλθαντο εἰς τὴν μεθυστικὴν ἐνέργειαν τοῦ οἴνου· ὁ δὲ Πλούταρχος ἀφιερῶν ὀλόκληρον κεφάλαιον, ὅπως ἐξηγήσῃ τὸ φυσικὸν τοῦτο πλεονέκτημα τῶν γυναικῶν. Ἐκ τούτου οἱ Μασσαλιῶται ἠναγκάσθησαν διὰ νόμου εἰδικοῦ νὰ ὑποχρεώσωσιν ἐπὶ αὐστηρᾷ ποινῇ τὰς γυναῖκας, ν' ἀπέχῃσι τοῦ οἴνου καὶ νὰ ὑδροποτῶσιν ἀποκλειστικῶς ἐπὶ

σης δὲ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, ὧν ὁ νόμος, ὡς φαίνεται, ἦτο λίαν αὐστηρὸς, ἀφοῦ, ὡς ἱστορεῖται, Ῥωμαῖοὶ τις συλλαβῶν ἐπ' αὐτοφόρῳ τὴν σύζυγον αὐτοῦ πίνουσαν ἐφρόνευσε διὰ ῥάβδου καὶ εἰσαχθεῖς εἰς δίκην ἠθωώθη, ὡς σεβασθεῖς τοὺς νόμους τῆς κοινωρίας! Ἐτέρα δὲ τις Ῥωμαῖα γυνὴ ἀνοήσασα λάθρα τὸ κιβώτιον, ἔνθα ἐφυλάσσετο ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἡ κλεῖς τῆς οἰναποθήκης κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ πείνης θάνατον!

ΙΩ. ΦΟΥΣΤΑΝΟΣ.

Τὸ ἀκόλουθον ἔγγραφον τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ἀποσταλὲν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ἐν Χίῳ λογιῶν συνδρομητοῦ τῆς «Ἐστίας» κ. Π. Ἀναγνωστοπούλου, δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ὡς χαρακτηριστικὸν τῆς τότε καταστάσεως τῶν πνευμάτων καὶ ιδεῶν τῶν κατοίκων περὶ τῆς τοπικῆς αὐτῶν διοικήσεως.

ΕΝ ΕΠΓΡΑΦΟΝ ΤΟΥ ΛΛΟΥ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

«Ὁ Λαὸς τῶν Ἀθηνῶν αἰσθανόμενος ἐπὶ μᾶλλον τὰ φυσικὰ καὶ πολιτικὰ δικαίωμάτα του, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν χύσιν τοῦ πολυτίμου αἵματός του, καὶ μετὰ τὸν τέλειον θρίαμβον τῶν Νόμων ἐναντίον τῆς καταδυναστείας ἀπολαμβάνει ἤδη πλήρως ἀπὸ τὸν Νόμον τῆς Ἐπιδαύρου αὐθέρμητος σήμερον συνῆλθεν εἰς κοινὴν καὶ νόμιμον Συνέλευσιν διὰ νὰ σκεφθῇ καθ' ὅσον εἰς αὐτὸν ἀνήκεν περὶ τῆς ἐσωτερικῆς του εὐδαιμονίας καὶ τῆς καλῆς ἀρμονίας τῶν τοπικῶν πραγμάτων του.

Ἐν ταύτῃ τῇ Συνελεύσει ὁ Λαὸς εὐρῶν τοὺς κυρίους Ν. Ζαχαρίτζα, Γ. Π. Βλάχου, Χ. Σ. Γαγκάκη καὶ Γ. Πάλλην, ὅτι κατέχουν διὰ τὰς περιστάσεις δύο καὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν χρόνους τὸ ἀξίωμα τῶν Δημογερόντων τῆς Πόλεως ἐναντίον τοῦ ἐλευθέρου πολιτεύματος τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον δὲν συγχωρεῖ οὔτε εἰς αὐτὰς τὰς ἐπισημοτέρας ἀρχάς, Ἐκτελεστικὸν καὶ Βουλευτικόν, εἰμὴ ἐτήσιον τὴν διάρκειαν, καὶ ἐναντίον τοῦ παλαιοῦ καὶ πατρίου Νόμου τῆς Πόλεως, τὸ ὁποῖον εἶχεν νὰ ἐκλέγῃ καθ' ἔτος τοὺς Δημογερόντας του, καὶ αὐτὴν μάλιστα τὴν ὥραν τοῦ χρόνου, ἐλευθέρᾳ καὶ ὁμοφώνῳ ψήφῳ ἔκρινε συμφέρον εἰς τὴν πολιτείαν του, συντείνον εἰς τὴν ἐλευθερίαν του καὶ κατάλληλον εἰς τὸν Ὀργανικὸν νόμον τῆς Ἑλλάδος, νὰ ἐμποδίσῃ ἀνυπερθέτως τὴν ἐπιπλέον διάρκειαν τούτων τῶν Δημογερόντων· ὅθεν καὶ διὰ τῆς ψήφου τῶν πλειόνων ἐκλέγει Δημογερόντας τῆς πόλεως τοὺς πατριώτας κυρίους Συμεῶν ἡγούμενον Σπυριδωνῆτην Στάμον Σεραφεῖμ, Σπυρίδωνα Πατούσαν καὶ Μιχαὴλ Βουζίκην, οἵτινες ἀπὸ σήμερον δυνάμει τοῦ παρόντος ψηφίσματος νὰ ἐνεργῶσιν ὅσα εἰς τὸ ὑπόδηγμα τούτων προσδιορίζονται ἀπὸ τὸν Ὀργανικὸν νόμον τῶν Ἐπαρχιῶν καθήκοντα. Περιπλέον διὰ νὰ μὴ ἠθελεν ἐμφιλοχωρῆ εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν Ἀρχόντων του ὁ ἐχθρὸς εἰς τὴν

ισενομίαν Δεσποτισμός, ὁ Λαὸς τῶν Ἀθηνῶν προσδιορίζει τὴν διάρκειαν τούτων τῶν νῦν ἐκλεγέντων Δημογερόντων ῥητῶς ἐκαύσιον· ἐπικυρεῖ καὶ διὰ τὸ μέλλον τὸν παλαιὸν τοπικὸν καὶ δίκαιον Νόμον, τοῦ νὰ ἐκλέγῃται κατ' ἔτος καὶ νὰ παρρησιάζονται εἰς τὴν Διοίκησιν νέοι Δημογερόντες, χαρακτηρισμένοι ὁμως μὲ πατριωτισμὸν καὶ μὲ τὴν πρὸς τοὺς νόμους εὐπειθειαν.

« Ἐγένετο ἐν Ἀθήναις, τὸ χιλιόστον ἀτακιοστον εἰκοστόν πέμπτον ἔτος, τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ Μαρτίου μηνός. »

Η ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ ΣΥΡΙΓΓΗΣ ΤΗΣ ΜΑΓΓΗΣ

Ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἀγγλίας ἀπέριψε πάλιν πρὸ τινῶν ἡμερῶν διὰ μεγάλης πλειονοψηφίας νομοσχέδιον, δι' οὗ ἐξήτειτο ἡ ἀδεια πρὸς διόρυσιν τῆς περιλαλήτου καταστάσεως ὑποβρυχίου σύριγγος τῆς Μάγνης. Οἱ Ἀγγλοὶ δὲν δύνανται νὰ κατανικήσωσι τοὺς πατριωτικοὺς φόβους, οὓς διεγείρει αὐτοῖς ἡ ἐπιχείρησις αὐτῆς γνωστὰ δὲ εἶνε αἱ περὶ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς ἀρνητικαὶ γνωμοδοτήσεις τῶν ἐπισημοτάτων Ἀγγλῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν. Ἐν ἐνὶ τῶν σπουδαιοτέρων περιοδικῶν ὁ ναύαρχος Dunsany ἔγραφε περὶ τοῦ νέου τούτου Δουλείου ἔπικου:

« Τίς δύναται νὰ μὴ βεβαιώσῃ ὅτι νύκτα τινα ὀλίγα ἑκατομιάδες ἀνδρῶν ἐνόπλων, διὰ προδοσίας ἢ ἐξαπίνης ἐπιπίπτοντες, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ καταλάβωσι τὸ Δουῖρον, καὶ αὐτῶ νὰ γείνωσι κύριοι τῆς εἰσόδου τῆς σύριγγος, ματαιοῦντες πᾶσαν προτομασίαν ἡμῶν πρὸς ἀνατίναξιν αὐτῆς δι' ὑπονόμων. »

Μάτην οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἐκτέλεσιν τῆς σύριγγος εἰς τὰς παρατηρήσεις ταύτας τοῦ Βρετανοῦ ναύαρχου ἀντέταξαν ὅτι αἰφνιδία κατάληψις τῆς σύριγγος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνη, ἀλλὰ μόνον κατόπιν κηρύξεως πολέμου, καὶ ὅτι ἦτο ὕβρις πρὸς τὸ γαλλικὸν ἔθνος ἢ οὕτως ἀνυποστόλως ἐκφερομένη ὑπόνοια ὅτι ἠδύνατο νὰ προῆλθῃ εἰς τοιαύτην βδελυρὰν ἐπιβουλήν περιφρονοῦν καὶ τοὺς στοιχειωδέστατους κανόνας τοῦ διεθνούς δικαίου. Τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀπαισιοδόξων κατίσχυσαν, καὶ ἡ ἐπιχείρησις ἐματαιώθη ἐπὶ τοῦ παράνοτος διὰ τῆς ψήφου τοῦ Κοινοβουλίου. Τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν διάσημον Γάλλον οἰκονομολόγον κ. de Molinari ἵνα δημοσιεύσῃ ὀρθοτάτας τινὰς σκέψεις περὶ τοῦ ἔργου τῆς ἐκ τῆ ἀγγλικῆς βουλῆς ψηφορίας, ἐπιφέρει οὐχ ἦτον ὅτι ἀσφαλὲς δύναται τις νὰ προῆλθῃ ὅτι ἀντίδρασις θὰ ἐπέλθῃ μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ νῦν ἐπικρατοῦν ρεῦμα τῶν γνωμῶν, ἐπιβαλλομένη ὑπὸ ἀναγκῶν ἐμπορικῶν καὶ ναυτικῶν, προσερχομένων ἐκ τοῦ γινομένου ἀνταγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τῆς κατισχύσεως τῆς πολιτικῆς τῆς ἐλευθερίας συναλλαγῆς ἡ Ἀγγλία κατέστη ἡ μεγάλη

ἐμπορικὴ ἀποθήκη τῶν ποικίλων εἰδῶν καὶ πρώτων ὑλών· εἰς Λίβερπουλ καὶ Λονδίνον, κομίζονται ἐκ παντὸς σημείου τοῦ κόσμου τὰ δημοπρατικά, οἱ βάμβακες, τὰ ἔρια κτλ. ἅτινα κατόπιν ἀποστέλλονται ἐκείθεν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἡπειρόν. Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ στιγμή — καὶ δὲν εἶνε ἴσως πολὺ μακρὰν ἡ στιγμή αὕτη — καθ' ἣν οἱ ἡνωσικοὶ λιμένες τοῦ Λίβερπουλ καὶ Λονδίνου δὲν θὰ δύνανται νὰ ἀνταγωνισθῶσιν ἐπιτυχῶς πρὸς ἄλλους ὡς πρὸς τὴν πραγμῆθειαν τῶν εἰδῶν ἐκείνων εἰς τὴν Βυρῶπην, παρὰ μόνον ἐὰν γείνωσι λιμένες ἡπειρωτικοί, τοῦτέστι ἐὰν δύνανται νὰ ἀποπέλλωσιν, ἀνευ μεταδιβάσεως εἰς ἄλλα σκάφη, ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς λιμένες τῆς Ἀθήρης, Ἀμπερέρης καὶ Ροττερδάμης, τὰ δημοπρατικά, τὸν βάμβακα καὶ τὸ ἔριον εἰς τὰ γαλλικά, τὰ γερμανικά καὶ τὰ ἐλβετικά ἐργαστάσια. Τότε οἱ Ἀγγλοὶ θὰ ἐννοήσωσι κάλλιον τὴν χρησιμότητα τῆς ὑπογείου σύριγγος ὑπὸ τὸν πορθμὸν τῆς Μάγνης, ἐνθ' οἱ Γάλλοι, Βέλγοι, Ὁλλανδοὶ καὶ Γερμανοὶ δὲν θὰ εὐχαρισθῶσιν ἴσως καλοῦ δι' αὐτήν. Παρὰ τὰς δυσωδέτους προγνώσεις τῶν ναυάρχων καὶ στρατηγῶν τὸ ῥήγμα θὰ γείνη ἴσως ἀφεύκτως, ἡ σύριγγὲ θὰ σκαφῆ. Ἡ ἐπιχείρησις εἶνε ἐξήτημα χρόνου μόνον.

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΡΙΑΡΗ

Ἐκ τῶν πολλῶν ἐπεισοδίων τοῦ πολεμικοῦ βίου τοῦ Κριαρῆ, οὗ ἰσχυροῦς χαρακτηριστικώτατα τοῦ ἀνδρός ἀποσπῶμεν ἐξ ἐκτενοῦς βιογραφίας αὐτοῦ, δημοσιευθεῖσης ἐν τῇ « Ἀκροπόλει » ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἐπανόστασιν τοῦ 1866 γραμματέως αὐτοῦ χρηματίσαντος κ. Κ. Ἀργυροπούλου.

« Ὁ ἐκραγείσης τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1866, πρῶτος ὁ Κριαρῆς προσέβαλέ τους τούρκους ἐπιτυχῶς ἐν Σταυρῷ τῆς Κανδάνου. Κατὰ τὴν μάχην ταύτην συνελήφθη ζῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Θεόδωρος, ὅτε ἐὰν οἱ ἐντόπιοι Τούρκοι δισμέλζον αὐτὸν καὶ ἐφώνουν ἐκ τῆς ἀπέναυτι φάραγγος « Καπετὰν Κωσταντῆ, ἔλα νὰ πάρῃς κρέας », αὐτὸς ἀταράχως ἀπήντα « Πῆστέ τον καὶ φάτέ τον, βρωμοσκυλά ». Ἄρτε γενναίως ἐκ τοῦ ἔργου πάλιν ἐν καιρῷ μάχης ἐν Μελιδιώνῳ τοῦ Ἀποκορώνου ἡ ἡγήθειαν αὐτῷ ἐπιληγῶθαι κατὰ τὴν ἐκεῖθεν πλησίον μαχόμενος ὁ υἱός του· ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπήντησε μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀταραξίας: « ἄς ὑπάγῃ εἰς Ἰστρον », καὶ ἐξηκολούθησε μέχρι τέλους πολεμῶν. Ἐκ τούτου ὁ θαυμαστά ἀληθῶς μαρτύριον τῆς καρτεροφυχίας καὶ τοῦ ἀτεγκτοῦ φρονήματος τοῦ ἀνδρός, παρῶντος καὶ αὐτὰ τὰ τιμαλφέστατα χάριν τῆς πατρίδος.